

November

Hiša je čudovita. Ogromna bela vila s tremi nadstropji in mansardnimi sobami, z neposrednim pogledom na morje, ki se razprostira skozi visoka okna. Pomislim, da so nekoč morali podreti kakšno steno, da so lahko ustvarili takšen odprt prostor v viktorijanski vili. Verjetno so uporabili jeklene nosilce. Draga zadeva. Samo zato, da bi lastniki imeli več svetlobe in prostora. Za hip me prevzame ljubosumje, ki ni značilno zame. Le redko zavidam drugim. Pravzaprav o njih skorajda ne razmišljam. A tokrat je drugače. Ugasnem motor kombija in za trenutek obsedim, da se pripravim. Skozi okno na drugi strani hiše opazim sence gibanja, in ko si nadenem bejzbolsko kapo in odprem voznikova vrata, zaslišim pridušene glasove. Pred hišo so parkirani štirje avti. Dan se očitno še ni končal. Stopim na drugo stran kombija in odprem drsna vrata. To je moja zadnja dostava danes: velikanski šopek hortenzij in vrtnic v rožnati darilni vrečki, ki je zagotovo stal celo premoženje. Na ovojnici piše »Nina

Swann in družina«.

Odpravim se proti vhodnim vratom in med hojo mimogrede pokukam skozi kuhinjsko okno. Okrog mize sedi majhna skupina ljudi, mlajših in starejših. Vsi imajo pred seboj kozarec vina, na sebi pa temna oblačila. V ozadju igra glasba, sveče migetajo. Na stenah vidim umetnine, fotografije in grafike; dizajnersko kuhinjo v temno modri in rožnati barvi s poudarki iz medenine in bakra; velike okrogle žarnice, ki v neenakomernih razmikih visijo z zlatih verig; lončnice na policah. Skozi vrata na zadnji strani kuhinje vidim ogromne žametne zofe, mešalno mizo in plakat skupine Gorillaz.

To je dom moškega iz generacije X, ki je sprejemal dobre odločitve in skrbno ter premišljeno korak za korakom ustvaril uspešno življenje. A hkrati je to dom človeka, ki je naredil hudo napako, za katero bodo njegova žena in sorodniki plačevali znova in znova.

Stopim mimo okna in pritisnem na zvonec.

Ash se zahvali dostavljavcu, nato pa zapre vhodna vrata in odnese rože v kuhinjo. Njena mama Nina, brat Arlo, babica, stric, teta, trije bratranci in njena najboljša prijateljica sedijo okrog velike lesene mize, na kateri je polno vinskih kozarcev, umazanih krožnikov in ostankov kanapejev. V zraku je čutiti tako napetost kot olajšanje. Najhujše je mimo, dan je končan. Ash je zdaj v črnih hlačnih nogavicah, bosa. Čevlje z visokimi petami je sezula že prej, ko je večina gostov odšla. »Od koga so?« vpraša njena mama. Njen glas je hripav.

»Hm ...« Ash v svetlo rožnati vrečki zatipa ovojnico, jo odlepi in poda mami.

»Prosim,« reče mama. »Ti jo preberi.«

Ash iz ovojnice izvleče majhno kartico, ki je enake starinsko rožnate barve kot vrečka, na sprednji strani pa je v reliefu vtisnjena roža, po kateri podzavestno zdrsi s prstom. V ovojnici je sporočilo, ki ga je očitno na hitro napisala cvetličarka, črnilo pa je nekoliko razmazano.

*Mislino na vas.
Prejmite naše sožalje.
Z ljubeznijo,
družina Tanner*

»Kdo pa so Tannerjevi?«

Ashina mama zavzdihne. »Niti sanja se mi ne. Jih lahko postaviš v vazo?«

»Vse so že polne.«

Mama znova zavzdihne. Ash ve, da danes ne sme več omenjati rož. Šopek postavi v vazo, kjer je že eden – skupaj sta videti neusklajena in neprivlačna –, nato pa sede k sorodnikom za mizo.

Ella ji v prazen kozarec naliže belo vino. Ash ji pošlje poljub.

Danes se sonce ni pokazalo niti enkrat, kar je ironično, ker je bil Ashin oče prav obseden z njim. Nastavljal se mu je na vrtu, ga lovil po vsem svetu, v domači pisarni je imel ultravijolično svetilko za sive dni. Obsedeno je spremljal vremensko napoved in že ob najmanjšem znamenju, da se bliža pomlad, vztrajal, da bodo imeli piknik. To hišo je želel imeti zato, ker je obrnjena na jug; na vrtu je imel najljubše osončene kotičke, še posebej enega, kjer se je lahko sončil celo februarja. Pravil mu je Ibiza. »Malo grem na Ibizo,« je rekel kako sončno jutro, s kavo v roki in sončnimi očali na glavi. Poleg zadnjih vrat je imel kremo za sončenje. Vse leto.

Toda danes, ko so se poslovili od njega, sonca ni bilo. Ash si rada domišlja, da ga je vzel s seboj. Po drugi strani pa – ne. Trdno verjame, da pokojni nimajo takšnega vpliva.

Star je bil štiriinpetdeset let.

Ubil ga je neznanec.

Pahnil ga je na tire.

Pod vlak.

Bil je na poti domov z odprtja restavracije – ne ene svojih, ampak prijateljeve – v Sohu. Bil je močno opit. Po prijateljevih besedah so pili tekilo. Bil je duša zabave. Paddy Swann, vedno duša zabave.

Moškemu, ki ga je porinil, je bilo ime Joe Kritner.

Tako. Konec. En sam trenutek. Dve uničeni življenji. Še več, če štejemo strojevodjo, očividce in reševalce, ki so morali pobrati kose njegovega trupla s tirov.

Na mizi je fotoalbum; sestavila sta ga Ash in njen brat Arlo. Zadnje strani sta pustila prazne, da so lahko gostje dodali svoje fotografije očeta. Ash ga odpre na neki naključni strani in zavzdihne ob pogledu na očeta, ki na fotografiji nosi klobuk s širokimi krajci in sončna očala, v roki pa drži plastičen kozarec s pivom na nekem festivalu. Klasična devetdeseta, pomisli Ash. Rojen je bil leta 1970, torej je na fotografiji star približno petindvajset let. Toliko kot zdaj ona.

»Kje pa je to?« vpraša mamo in obrne album proti njej.

»V Glastonburyju. Seveda.«

»Seveda,« suho pripomni Ash. »Si bila tudi ti tam?«

»Ja. Oasis. Pulp. The Cure. Neznosna vročina. Šli smo z Leno in Johnnym. Oče je bil zelo, zelo ...«

»Pijan?« predlaga Arlo.

»In vse drugo.«

Rahlo se nasmehnejo. Vsi vedo, kakšen je bil Paddy. Rad je pil, rad je jemal droge, rad je kadil travo. Ves čas je poslušal

glasbo in hodil naokrog s slušalkami. Oboževal je vinilke, majice s potiski, koncerte v živo, ljudi, hrano.

Paddy Swann je bil najmanj zapleten človek na svetu, nato pa ga je pred dvema tednoma zelo zapleten človek vpletel kot enega od likov v svojo zelo zapleteno notranjo zgodbo in ga potisnil pod vlak. In zdaj ga ni več.

Preostanek njegovega klana je zdaj glasen; ne znajo biti tiho, niti v pojemajoči svetlobi dneva, na katerega so ga pokopali. A hrup je prežet z ostro bolečino in grozo. Manjkajo njegov glas, njegov smeh, njegova telesnost. Dejstvo je, da bo ob koncu tega dne življenje teklo naprej brez njega.

Ash z glasnim pokom zapre album in pograbi svoj kozarec z vinom. Dvigne ga in ga, ne da bi se zmenila za to, da je vino presladko in lepljivo, izprazni do dna. Kako bodo danes šli spat? Kako bodo rekli, da je tega dne konec in da se začneja novo poglavje?

DRUGI DEL

Januar

Ash vzame kartico, ki stoji na kredenci v kuhinji, in prebere sporočilo.

Draga Nina in družina,
pravkar sem izvedel za Paddyja. Novica o njegovi smrti lani me je popolnoma pretresla. S Paddyjem sva pred mnogimi leti delala skupaj v restavraciji v Mayfairu. Bil je eden najprijaznejših ljudi, kar sem jih kdaj spoznal, in eden najboljših kuharjev, s katerimi sem kdaj delal. Pred nekaj leti sem po naključju obiskal njegovo restavracijo v Whitstablju in sprva sploh nisem vedel, da je njegova, dokler ga nisem zagledal. Ustavil sem ga, malce sva poklepetala in videti je bil dobro, poln značilne topline in velikodušnosti. Prinesel si je stol in se mi pridružil pri kosilu. Vztrajal je, naj pokusim najboljša vina. Pogovarjala sva se o tem, kako živiva; kako si je ustvaril družino in kuharski imperij na južni obali in kako sem jaz ostal samski in vodil vinski bar nedaleč od kraja, kjer sva se spoznala. Vedno sem

mislil, da se bosta najini poti še kdaj prekrižali, da bom še kdaj obiskal Whitstable, užival v njegovi čudoviti družbi in kateri od njegovih izvrstnih jedi. A do tega nikoli ni prišlo – življenje je šlo svojo pot in zdaj je prepozno.

Kakorkoli že, hotel sem vam samo povedati, koliko mi je Paddy pomenil in kako zelo mi je žal, da je umrl tako mlad in v takšnih tragičnih okoliščinah.

*Iskreno in z ljubeznijo,
Nick Radcliffe*

Ash pomaha s kartico proti mami, ki stoji ob grelniku za vodo in čaka, da zavre.

»Lepa kartica.«

Mama se obrne. Oči ima medle, pod njimi pa sive podočnjake.

»Aha,« reče. »Ja. Zelo prijazno.«

»Si ga kdaj spoznala?«

»Ne. Mislim, da ne. Vsaj ne, da bi se spomnila.«

Ash vzame iz žepa telefon in ga poišče na spletu. V iskalnik doda še Mayfair. Njegovo ime se pojavi na LinkedInu in klikne nanj.

V opisu piše, da je Nick Radcliffe »soustanovitelj in lastnik bara Amelie v Londonu«. Na profilni fotografiji je videti, da ima okoli petdeset let. Ima popolnoma bele lase, urejeno belo brado, prodorne modre oči in prijeten nasmeh. Telefon obrne proti mami. »Poglej,« reče.

Mama na hitro pogleda fotografijo in reče: »Ne, še nikoli ga nisem videla. Je pa precej privlačen.«

Ash jo zgroženo pogleda.

»Kaj?« reče mama. »Saj to ni kaznivo.«

Ash pogugla še »Bar Amelie« in najde lepo spletno stran. Bar stoji tik ob Curzon Streetu in je razkošen ter prefinjen – brušena medenina, bled žamet, tri različne vrste kaviarja na jedilnem listu. Je popolno nasprotje očetovih restavracij: lesena tla, grobo obdelan les, table za pisanje s kreda, klasične stenske obloge, čorbe in jastog z žara.

»Morali bi tja,« reče Ash in pokaže mami spletno stran bara. »Mogoče nama bo povedal kaj več o tem, kakšen je bil oče, preden sta se spoznala.«

»Tvoj oče je poznal na stotine ljudi, preden sem ga spoznala.«

»Vem. Ampak ta se zdi res prijeten. Morda ima kakšno dobro zgodbo.«

»No, potem pa pojdi tja kar sama,« reče mama. »Prepričana sem, da bi bil navdušen, če bi spoznal Paddyjevo prikupno hčerko in ji pripovedoval svoje zgodbe. Mogoče boš dobila brezplačno večerjo. Ali službo.«

Zadnji stavek reče odrezavo, zatem pa nastane kratka, napeta tišina.

»Mogoče,« reče Ash. Kartico nekoliko vzvišeno postavi nazaj na kredenco. »Mogoče.«

Ash dela v butiku za izmenjavo oblačil v vasi. Ljudje prinesejo svoja stara oblačila, ona in lastnica trgovine Marcelline jih v zadnjem prostoru očistita s paro, da se znebijo neprijetnega vonja, nato pa jih obesita na drage obešalnike poleg aranžmajev s svilenim cvetjem in prefinjenega pohištva. Če se kos proda, gre polovica zneska stranki, polovica pa trgovini.

To je bilo mišljeno kot začasno delo, zgolj poletna služba, potem ko se je po neuspehu v Londonu vrnila domov. A potem je prišel september, nato oktober, nato je umrl oče, zdaj pa je januar, skoraj že februar, ona pa še vedno dela v butiklu za izmenjavo oblačil in spi v svoji otroški sobi. Kmalu bo dopolnila šestindvajset let in ni si predstavljala, da bo pri tej starosti še vedno tukaj.

A čeprav ve, da ne bi smela biti tu, se noče odseliti. Ne zdaj. Ostati želi v tej prelepi hiši, v kateri je odraščala in ki še vedno diši po njenem očetu.

Nazadovala je. Hodi nazaj. Tone.

Pred štirími letí

Poljubim ženo. Njena sapa diši po zobni pasti od prejšnjega večera in spanju. A poljubim jo vsako jutro. Tako pač je. To je del iluzije, ritma, ki je zadnja štiri leta narekoval tempo najinega življenja. Če je zjutraj ne bi poljubil, bi začela dvomiti ... jaz pa nočem, da se to zgodi. Če bi začela dvomiti o majhnih stvareh, bi sčasoma začela dvomiti tudi o večjih. Zato skrbno nadzorujem majhne stvari in poskrbim, da vse ostaja enako. Dokler bom to želel.

»Jutro,« reče in se stisne k meni. Z roko me objame čez prsi in zakoplje obraz v prostor med mojo ramo in brado.

»Jutro, ljubezen moja.« Poljubim jo na lase. Dišijo po mehčalcu, nekoliko pa tudi po njenem lasišču, kar mi ni najbolj všeč, a je pač del paketa. Stisnem se k njej in kot vsako jutro za trenutek obleživa tako. Potem se odmaknem, se pretegnem, zazeham in zlezem s postelje. Poiščem kopalni plašč, ki visi čez naslonjalo fotelja ob oknu, in si ga oblečem. Nebo, ki ga vidim skozi okno, je živo modro, bolj poletno

kot februarско. Začutim kanček upanja. Moj čas na tem zadušljivem, nezadovoljivem kraju se izteka. Čutim, kako mi kot svilena ruta polzi iz rok.

Obrnem se in se nasmehnem ženi. »Ljubim te,« rečem.

»Tudi jaz tebe,« odgovori.

Nato rečem: »Aja, mimogrede, danes imam klic z Georgom.«

George je moj namišljeni finančni svetovalec.

»Predlagal je, da bi malo zvišala vplačila v pokojninski sklad. Samo tisočaka ali dva. Našel je nekaj manevrskega prostora.«

Tudi pokojnina je izmišljena. Za izmišljeno prihodnost, ki naj bi jo preživela skupaj.

»O,« reče žena. »Odlično. Ampak zdajle nimam nič denarja. Po tvoji operaciji kolena.«

Čutim, kako se mi napne čeljust.

»Mislim, da bi to res morala narediti. Draga.« Ob tej besedi me skoraj zaboli. »Pomisli na najino prihodnost. Saj nočeš večno delati. Tako trdo delaš. Oba trdo delava. Potrebujeva varnostno mrežo, in čim prej bova začela, tem bolje. Vsak funt, ki ga bova vložila zdaj, naju bo približal temu, kar si oba želiva.«

Slišim, kako zavzdihne, in vem, da je to vzdih privolitve. Čutim, kako se mi čeljust sprosti. Podoba prihodnosti, ki sem jo naslikal za naju, je tako čudovita, da si skoraj želim, da bi bila resnična. Prodala bova hišo, to neumno hišo, ki jo je kupila, ko je zapustila svojega neumnega moža (nič me ne razveseli bolj kot pogovor o tem, kako neumen je bil njen bivši), in kupila hišo v Algarveju. Ona bo slikala,

NE DOVOLI MU VSTOPITI

jaz pa lončaril. Obiskovali naju bodo njeni otroci. Tega obupnega vsakdanjega garanja bo konec in midva bova srečna, za vedno.

»Bom poskusila kaj urediti,« reče.

»Hvala, draga,« rečem in tokrat me ob tej besedi ne zaboli, ker jo mislim resno. Moja draga je. Moja draga žena, ki bi zame naredila vse. Čisto vse.